

*Paupertas, veniam dabis, recede.
Causa est tam subiti, noviq; voti!
Irrisum volo Zoilum videre.*

CELLULA. I.

§. 1.

Haut injustè, ut opinor, agimus, si paucis ea, quæ præmonenda sunt, præmittimus, & cumprimis asserimus, quod Deus sit ens reale independens, quod est citra mentis operationem & ponit aliquid in re, estque aliquid positivum. Ens enim rationis non est DEUS ter Optimus ter Maximus, quia ens rationis ita est in intellectu, ut aliàs neque esse habeat, neque habere possit, e. g. σιδηρέζυλον, homo irrationalis, purgatorium, ein hölzerne Wendelstein/ein steinern Eisen / sunt talia quæ neque sunt, neque esse possunt, & consequenter nomine entis rationis venire possunt. Quum verò DEUS sit citra mentis operationem, uti ex lumine naturæ ipsissimum DEUM non quidem primariò, sed secundariò cognoscimus, haut trepidè exclamamus: DEUS est ens independens, reale positivum, quique citra mentis operationem in re aliquid ponit. Hinc quoque hunc in modum argumentamur:

Quicumque in se habet existentiam citra mentis operationem, ille est Ens. Atqui Deus habet existentiam citra mentis operationem. E. DEUS est ens. Minor propositio, nisi quis planè velit Deum abnegare, negari potest minime: Major confirmatur exinde: quia Ens per existentiam tanquam per suam rationem formalem est.

§. 2. Heic quippe non pauci regerunt, dicentès, quòd existentia sit id, per quod *aliquid est extra suas causas*, quando autem res à causis jam est producta, tunc dicitur illa
res